

Natalja Ščerba

ČARODOL

KARPATSKÝ

KNÍŽE

FRAGMENT

Čarodol

Karpatský kníže

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.fragment.cz
www.albatrosmedia.cz

Natalja Ščerba

Čarodol – Karpatský kníže – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2019

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA a.s.**

ČARODOL

KARPATSKÝ
KNÍŽE

Natalja Ščerba

ČARODOL

KARPATSKÝ
KNÍŽE

FRAGMENT

Copyright © Natalja Ščerba, 2019
Translation © Martina Pálušová, 2019
Cover © ROSMAN, 2019
Illustrations and interior art © Olga Zakis, 2019

ISBN tištěné verze 978-80-253-4169-8
ISBN e-knihy 978-80-253-4410-1 (1. zveřejnění, 2019)

Takové ticho.

Jako by někdo vypnul zvuk.

V tom napjatém průzračném tichu se obloha zdála být modrá a jasná. Nebe bylo bez mráčku, panovalo bezvětří, nebylo slyšet jediný zvuk. Svět jakoby ustrnul a stal se přízračným.

Kavé si přešlápla z nohy na nohu.

Ten klid byl ubíjející. Stejně jako mlčenlivost lidí shromážděných kolem starodávného vršku na kamenné hoře. A k tomu strach. Ještě nikdy neměla takový strach. Nebo měla? Hlavou jí prolétl mlhavý záblesk polozapomenuté vzpomínky, ale ihned se vytratil.

Ticho...

A najednou jako by vrcholem projela křeč. Ze země vytryskly hroudy hlíny, skalnaté ostrůvky se pokryly prasklinami, kamenné úlomky se sesypaly jako lavina a obnažily prastarou břidlici. Horská údolí se otřásla zlobným řevem; zároveň s ním popraskaly kmeny stromů na úpatí – některé se svalily na bok, až se listí rozvířilo, a silné kořeny se vyvrátily vzhůru k nebi.

Uběhly dlouhé vteřiny. Zdálo se, že už je po všem a žádné další pohromy neprijdou. Dav strnulých lidí čekajících pod vrcholem se mírně zavlnil a ti nejodvážnější se začali škrábat vzhůru k původci celé té zkázy.

Když vtom hora znovu ožila. Začaly se z ní valit balvany, které strhávaly drobné kamenné úlomky, země se zachvěla a stromy opět zasténaly. Polekaní ptáci vylétli z hnízd a zběsile křížovali nebe v chaotickém letu. Jejich křik se sléval v jeden úzkostný zvuk.

Vtom se prořezal první ostrý hrot. Po něm druhý a třetí – horský hřeben se nejspíš rozhodl zaštitit se před nezvanými hosty palisádou kopí.

„Zázrak!“ zvolal někdo. „To je zázrak!“

Půda se dál v silných vrstvách sesouvala a s ní rozvalené kusy břidlice a pískovce. Čím dál víc se obnažoval skelet vrcholu. Sluneční paprsky pronikly k tajemství vyrušené hory jako první.

Před užaslýma očima svědků této nebyvalé události se zablyštěly zlaté, černé a zářivě smaragdové šupinky.

Raz! Tmavé křídlo se zelenohnědými skvrnami, velké jako fotbalové hřiště, vyšlehlo do vzduchu silou vichřice. Dva! Země se sesypala a obrovská křídla byla dvě. Máchla jednou, dvakrát, třikrát a na přihlízející se spustil uragán. Ti nejduchaplnější se stihli pevně chytit neporušených kmenů stromů, ostatní to odmrštilo střemhlav na luční travu.

Ale křídla se najednou zastavila, ladně se složila na boky tvora a vytvořila tak největší polní přístřešek na světě. Z kupy kamení se vynořila obrovitánská hlava podobná gigantickému létajícímu balonu a na lidi se zahleděly dvě oči tak zářivě červené, jako by v nich plál oheň. Kolem tlamy příšery visely dva dlouhé kníry vyrůstající pod nozdrami širokými jako studny. Pohled netvora byl překvapivě oduševnělý. Každopádně se na ně ta obluda dívala s nevolí, ale zvědavě.

Ozvaly se výkřiky údivu, vyšlehl osamocený záblesk – někdo si asi vzpomněl, že umí čarovat. Obluda tím směrem otočila svou obrovskou hlavu a vydala zlostný ryk. A znovu se ozval výkřik, ovšem tentokrát z jiného důvodu. K obludě se totiž rozběhla droboučná dívčí postava. Dívka se zastavila asi deset metrů od soptící vousaté tlamy.

Rozlehl se tak silný řev, až se zachvělo celé okolí. Vědma, která nejspíš přišla o rozum, začala couvat, ale klopýtla o dlouhý úlomek kamene a upadla.

„Lidééé!!! Zase ti lidééé!“ zasténal najednou netvor. „Mám vás po krk, lidééé!“

Dívka vyjekla – ani se nestihla pořádně vyděsit, a obluda ji chytila kolem pasu, opatrně ale pevně ji stiskla mezi drápy ostrými jako šavle a vmžiku si ji přehodila na záda.

Vědma se vzpamatovala z prvotního šoku, načež využila své výhodné polohy a zvědavě si příšeru prohlížela svrchu. Přitom nohama pevně stiskla jeden z hrotů. Domnívala se, že takto bude vyjednávání s nasupeným drakem bezpečnější. A skutečně. Drak k ní otočil hlavu, ale jeho oči zůstaly zavřené.

„Až se v Kruhu síly objeví tři symboly,“ zašeptal tiše drak, „plivni třikrát přes levé rameno. Ale dej si pozor, ať nikoho netrefíš, zbytečně bys ho proklela. Rozumíš? A to je vše. Můžeš jít.“

Vědma přikývla. Sotva však rozlepila rty k chystané odpovědi, obluda ji zcela bezohledně shodila na zem. Dívka dlouho nepřemýšlela, vyskočila a rozběhla se zpátky.

A právě včas! Drak dlouze zařval, rozmetal tak poslední zbytky svého podzemního úkrytu, znovu několikrát zamáchal křídly a pak se pomalu vznesl.

Dole se rozpoutala vřava, nebe protínaly záblesky a výbuchy – shromáždění mágové povzbuzení tím, že se příšera vzdávala, spustili veškerý svůj magický arzenál. Ale už bylo pozdě. Obluda naposledy zařvala na rozloučenou, se skrytou škodolibostí ještě jednou zuřivě máchla gigantickými křídly a zmizela v bílé peřině mraků.

V knihovně bylo ospalé přítmí. Na nízkém klenutém stropě visely kované elektrické lampy ve tvaru netopýrů osvětlující temné uličky mezi regály s knihami. Na dřevěných obdélníkových stolech matně blikala světýlka monitorů vypnutých počítačů a ve vysokých svícnech doutnaly svíčky dohořelé po večerním vyučování. U krajního stolu seděla temná postava a s tichým šustěním otáčela stránky knihy. Pozdní návštěvník si o samotě četl.

Mezi regály s knihami proklouzl nenápadný stín. Kamenná mozaika na podlaze tlumila opatrné vědmíny kroky. Takhle návštěvnice určitě nechtěla být zpozorována. Každou chvíli se zastavila a napjatě poslouchala.

Zavrzaly panty – někde se otevřely dveře a hned se zase zabouchly. Za oknem zahoukal zbloudilý výr, jeho stín na

okamžik zakryl žlutý disk měsíce. A hned za ním, jako v závěsu, proletělo hejno netopýrů. Hodiny nade dveřmi ve tvaru zámku a věži s cimbuřím sebou najednou škubly a svižně odbily půlnoc.

Vědma nakonec došla do cíle své krátké výpravy.

Zastavila se pod lesklou měděnou svítlnou ve tvaru ptáka objímajícího svými křídly světelnou kouli, stáhla si z hlavy kapuci a odhalila hezký mladý obličej.

Pak natáhla krk a zvědavě si toho nočního knihomola prohlížela. Jeho zkroucená postava se skrývala za obrovskou kupou tlustospisů a sám byl zabraný do čtení staré, dost omšelé knihy.

„Tak tady je ten mizera,“ pronesla dívka potichu.

„Proč slídíš za Patrikem, Kavé?“

Špionka leknutím nadskočila a prudce se otočila. Eris! Co ta tady dělá? Jak ji mohla odhalit?! Kavé si přece dala tolik záležet, aby vyklouzla z pokoje nenápadně – a vida. Samozřejmě že ji ta liška podšitá se svou neuvěřitelnou prozíravostí dokázala vystopovat... Ale stejně je to k vzteku!

Opravdu to byla Eris. Černovlasá, nakrátko ostráhaná vědma s protáhlým srdcovitým obličejem a úzkýma hnědýma očima. Nedávno jí bylo dvaadvacet, ale protože byla malá a hubená, často si ji pletli s dospívající dívkou. Tenhle mylný pocit se však rozplynul, když Eris promluvila svým suchým, chraplavým a panovačným hlasem.

„Proč toho mága vůbec špehuješ, Kavé?“ pronesla přísně, i když zvědavě.

„Potřebuju si s ním promluvit o samotě,“ odpověděla nevlídně Kavé. Byla vyšší než Eris, a vůbec byla jejím přesným opakem. S bledou kůží, zlatavými vlasy sepnutými do culíku a bdělýma, trochu smutnýma, světle zelenýma očima.

Kavé se zhluboka nadechla, jako by se chystala někam skočit, a její obličej vyhlížel odhodlaně.

„Musím si s ním promluvit.“

„Vím, že si Patrik nedává pozor na jazyk,“ pronesla tiše Eris, „ale stejně ti radím se s ním nebavit. K čemu je ti takový protivita. Chceš se s ním snad poprat?“

Kavé nesouhlasně přimhouřila oči.

„Cože?!“ sykla naštvane. „Nemám v plánu na něj zaútočit, a už vůbec ne zpoza rohu. Jenom si s tím parch... mágem, co si nedává pozor na jazyk, musím promluvit,“ zopakovala pochmurně.

„V tom případě budu přihlížet, pokud souhlasíš. Třeba se ti moje pomoc bude hodit.“ Eris na ni vrhla upřený vychytralý pohled.

Kavé chvíli pátravě hleděla starší vědmě do očí.

„Jak chceš,“ vzdala se nakonec. „Ale nikomu o tom prosím neříkej.“

„Pokusím se.“ Eris bezstarostně pokrčila rameny. „A co když se rozčílí? Co budeš dělat? Bude žalovat paní Kaře, je to přece její oblíbenec! A tebe potrestají.“

„Ať si žaluje třeba papežovi,“ utrousila Kavé. „Už mám toho jeho poučování po sem.“ Přejela si hřbetem dlaně po krku. „Jestli tomu neudělám přítrž, bude se mi vysmívat dál. Věř mi, nedávno jsem měla podobnou zkušenost.“

„Dobře,“ vzdala to Eris. „Jenom to nepřeháněj. Jestli se naštve, uteč. A o mně mu prosím neříkej ani slovo.“

Kavé přikývla, naposledy Eris přejela zkoumavým pohledem, upravila si kapuci dlouhých bílých šatů a rázně zamířila za chlapcem. V té tmě vypadala jako nějaký přízrak, ale náš hrdina by se sotva lekl běžného oblečení vědem.

Jakmile chlapec uslyšel kroky, prudce se otočil, až stůl zavrzal. Vypadalo to, jako by někoho očekával.

Jakmile dívku spatřil, usmál se. Vědmin výhrůžný výraz mu očividně přišel zábavný.

„Co potřebuješ, Kavé? Přišla jsi mi říct, že konečně odjíždíš?“

„Vlezl jsi mi do pokoje a hrabal ses v mých věcech!“ sykla rozhořčeně dívka. „A nesnaž se zapírat. Jsem si jistá, žeš to byl ty!“

Kavé našťvaně semkla rty a celým svým vzezřením dávala najevo pohrdání.

Patrik se napřímil na židli a přejel dívku namyšleným pohledem. Kdyby vstal, byl by trochu nižší než ona, proto raději zůstal sedět. Jeho bleděmodré a věčně přimhouřené oči najednou ztmavly a vypadaly jako dva malinké uhlíky.

„Byl jsi v mém pokoji?“ zopakovala naléhavě dívka. „Nebo se to snad bojíš přiznat?“

Chlapec se ušklíbl.

„Byl, a co?“ usmál se krátce. „Budeš žalovat Kaře, vědmo? Je ti doufám jasné, že se z toho dokážu vymluvit.“

Dívka si našťvaně vzdychla, pokusila se uklidnit své rozbušené srdce, ale zášť k Patrikovi vyhrála. Pohled měla pichlavý a odtazitý, lícní kosti jí ostře vystoupily.

„Jestli se, ty mizero, ještě jednou odvážíš hrabat v mých věcech...“ pohrozila mu, ale Patrik ji nenechal domluvit.

„Ano, byl jsem v tvójí komůrce. Chtěl jsem zkontrolovat, jestli jsi v našem domě něco neukradla. A představ si, něco jsem našel!“ usmál se vítězoslavně.

Triumfálně vytáhl zpoza stohu knih malou dýku, která se vešla do dlaně, a vmžiku ji tasil. Úzká čepel s jemným zlatým gravírováním na kostěné střepe se jen zablýskla. Podle všeho to byla umělecká práce. Pochva, stejně jako čepel, byla zdobená zlatým gravírováním na stříbrném podkladu: prohnuté ještětčí tělo se smaragdovými očima.

Dívka ohromeně vykulila oči.

„Ty zloději!“ vydechla.

Patrik se zlostně zamračil.

„Já že jsem zloděj?“ sykl. „To ty jsi ukradla naši rodinnou památku! Z rodinného seřfu! Až se to dozví Kara, požene tě

odsud holí! Přisahám, že zítra bude ten nejhezčí slunečný den. Jsem si jistý, že budeš potrestaná.“ Mág div neskákal nadšením. „Krádež ti nikdy neodpustí!“

„Hlupáku!“ dívka neskřývala pohrdání. „Jsi naprostý idiot, Patriku.“

Chlapec se zajíkl. Povýšeně vztyčil hlavu a přimhouřil oči.

„Vím, že se chystáš utéct. A paní Kara se to dozví. Máš sba-lenou svou truhlu na cestu!“

„Na cestu,“ zopakovala mechanicky dívka. „Přesně tak.“ V jejích očích tančily hněvivé plamínky. „Je to moje dýka. Paní Kara mi ji darovala. Za úspěšné studium. A poručila mi, ať si sbalím.“

Za regálem s knihami se ozval přidušený smích.

Chlapec tím směrem úkosem zahlídl a najednou přikročil ke Kavé.

„Lžeš, zlodějko...“

Ale nestihl domluvit. Dostal prudkou ránu kolenem do břicha. Chlapec se však rázem napřímil a pronesl zastřeným změněným hlasem:

„Kavé Lizard...“ sálem se roznesla zvukná ozvěna.

Páni, Patrik se vážně urazil a chystá se vyslovit nějaké zaklínadlo.

Dívka neztrácela ani vteřinu, prudce se zatočila a vmžiku zmizela z očí.

Šuch-šuch-šuch! Ještěrka se rychle plazila po kamenné mo-zaikové dlažbě.

Avšak shora se ozvalo zlomyslné zakrákání. Černý havran kroužil nad uprchlicí a chystal se zarýt drápy do malého hně-dozeného tělíčka. Ale nepodařilo se mu to. Ještěrka se scho-vala pod regál s knihami. Havran přistál vedle něj, sklonil hla-vu a nažloutlým okem se snažil plaza zahlédnout, ale rázem uskočil zpět. Udeřil jej zelený blesk. Pod regálem někdo zapiš-těl radostí. Ozval se tichý šramot, který se brzy vytratil v dáli.

Patrik se vrátil do své původní podoby, ale uprchlici nepro-
následoval. Pomstychtivě se ušklíbl a zabručel nějaké velmi
sprosté nadávky adresované dívce a celé její rodině až po sed-
mé pokolení. A regálu s knihami dokonce pohrozil pěstí. Po-
tom, jako by se zastyděl, znovu usedl ke stolu a rozzlobeně si
přitáhl knihu blíž.

Avšak i tentokrát byl vyrušen. Mezi regály se vynořil další
člověk a zamířil přímo k němu. Návštěvník měl na sobě běžné
kouzelnické oblečení – tmavý plášť s širokými rukávy a kapuci
spadající nízko do obličeje. Ovšem pod pláštěm vykukovaly
obyčejné modré džíny a špičky značkových tenisek.

Patrik znovu nadskočil.

„Co tady děláš, Riku Strigoji?“ zeptal se nevraživě, když po-
znal příchozího. „Čemu vděčím za takovou návštěvu?“

Oslovený neodpověděl. Pomalu si shrnul kapuci a odhalil
tak bledý obličej se špičatou bradou a ostře řezanými rysy.
Znuděně se rozhlédl a jeho nezaujatý pohled se zastavil na kníž-
kách rozložených po stole.

„Stále slídíš po tajných vědomostech, milý Pate? Dej si po-
zor, ať se ti nezavaří hlava...“

„Co je tobě po tom, Strigoji?“ naježil se okamžitě chlapec.
Z jeho výrazu bylo znát, že má z hosta trochu strach.

„Jen ti chci poradit.“ Rikovy černé zorničky se najednou
rozšířily a stříbrně se zablýskly. „Je dobře, že prahneš po vzdě-
lání, milý Patriku, ale bez praxe ti všechny ty svazky se zaklí-
nadly minulosti, současnosti i budoucnosti budou k ničemu...
Těžko dosáhneš vytríbenosti magického umění, když budeš mít
svůj dlouhý zvědavý nos jen zaborený v knihách. Měl by ses
raději pocvičit v přírodě, vyjít alespoň za vrata. Nebo tě snad
tetička nechce pustit samotného?“

Patrik se zamračil.

„Zrovna ty máš o praxi co mluvit,“ pronesl zastřeným hla-
sem. „Všichni vědí, jaké magické praktiky má v oblíbě vaše

rodina. Proklatí Rumuni! Kolik zmařených duší máš na svědomí? Před tím, než ses stal hodným a poslušným chlapcem... Říká se, že jsi nejednou zabíjel a přiživoval se na cizí magii. Vy, Strigojové,“ vložil do toho pojmenování co nejvíc pohrdání, „se nikdy nemůžete stát takovými jako lidé. Jste vyvrhelové, paraziti! A ty nejsi člověk! Jenom se snažíš vypadat jako člověk, odporný Strigoji!“

Patrik se úplně změnil, oči měl vykulené vzteky, lícní kosti mu cukaly, brada se viditelně chvěla. Každé slovo vyslovoval s nepochopitelným požitkem, jako by je už dlouho strádal a teď vytryskla jako nelítočná lavina až ze dna jeho duše.

Rika Strigoje jeho urážky ani trochu nerozčílily. Naopak, po jeho bledých rtech svítících v přítomí přelétl jízlivý úsměv.

„Moje rodina poslouchá podobné věci od takových hlupáků, jako jsi ty, už spoustu let. Snad sis nemyslel, že mě takovými ořepanými frázemi urazíš, milý Pate? Použij mozek a vymysli něco vytrfbenějšího a nápaditějšího. Co ty na to? Ale nepokoušej se mě naštvat příliš... Nejsem přece člověk, ale poloduch, stvoření bez morálních principů. Mohl bych na tebe zaútočit a utrhnout ti tvou prázdnou hlavu i s veškerou magií. I když z tebe bych moc magické síly nezískal.“

Patrik okamžitě klesl na duchu. Nepřestával však spolčníka probodávat pohledem.

„Pamatuj si, příteli,“ pokračoval chladně Rik Strigoj, „nelíbí se mi, že tu dívku, Kavé, obtěžuješ. Přestaň se chovat jako největší idiot, nebo toho budeš litovat.“

„Chceš snad říct, že na mě zaútočíš? Nebo jen hledáš záminku, aby ses mohl vrátit ke starým záležitostem?“ I přes okázalý tón se Patrik div neroztřásl.

Rik Strigoj se divoce zasmál.

„Provokuješ, mágu?“ pronesl tiše. „Dávno jsem neokusil cizí magickou sílu, ale rád si zavzpomínám... Je to takový příjemný, omamný pocit. Stačí jen tenký zářez, malá ranka.“ Rik

udělal pohyb, jako by rozřízl vzduch. „A cizí magie poslušně přejde do mého energetického pole... Neuvěřitelně opojný pocit... maximálně povznášející. Cítíš se jako obdařený mocí, silou... Když si vezmeš všechnu sílu beze zbytku, máš dojem, že můžeš dobýt celý svět. Tak plný síly se cítíš.“

Patrik pyšně vztyčil hlavu a pousmál se. Ale ruce se mu ještě víc roztráslly.

„Neopovázíš se mě napadnout v domě paní Kary! Nebýt její ochrany, dávno by tě upálili... Stejně jako všechny poloduchy, co se tváří jako lidi. Jako mágové! A přitom žijí na cizí účet!“

Rik se uškříbl a pomalu přikročil ke stolu. Patrik se neudržel a odsunul se i s židlí. Rik Strigoj najednou přesným bleskovým pohybem popadl dýku ve stříbrnozlaté pochvě, zakrytou knihou.

Patrikovi spadla brada a na okamžik, chudák, ztratil dar řeči.

Trochu se předklonil:

„Okamžitě mi ji vrať!“ Jeho hlas zněl bezradně. „Je moje!“

„Není tvoje,“ namítl obratný poloduch. „Radši ji sám vrátím právoplatné majitelce.“

„Nepleť se do cizích věcí!“ sykl Patrik. „Musím tu dýku vrátit paní Kaře. Ta holka ji ukradla!“

Na Rika ta slova vůbec nezapůsobila.

„Domluvil jsi?“ zeptal se lhostejně. „Tak si teď poslechni užitečnou lekci. Zaprvé, přestaneš otravovat okouzující slečnu Kavé. Ber to tak, že je pod mojí ochranou.“ Po obličeji mu přelétl úsměv podobný spíše cenění zubů predátora, ale vmžiku zmizel. „A teď něco k neúctě. Pamatuj si, milý Pate, ještě jednou se pokusíš urazit mě nebo jiného ducha v mojí přítomnosti, a jsi mrtvý. Předtím tě zachránilo jenom to, že jsem tě nevaroval. Ale teď už jsi v obraze.“

Patrik si hlasitě vzdychl, jako by mu došel kyslík, ale mlčel.

„Navíc,“ dodal úlisně Rik, „se teď budeme vídat často.“ Na-
posledy vrhl na skleslého Patrika významný pohled, na místě se
zatočil a vmžiku se rozplynul v šedém dýmu. Poloduchové moh-
li, na rozdíl od lidí, mizet jen takovýmto způsobem – rozplynout
se a zase se objevit na jiném místě se stejným kouřovým efektem.

Patrik se ujistil, že je Rik Strigoj pryč, vrhl roztržitý pohled
na štos svazků, rychle z něj vytáhl jednu knihu v černém kože-
ném obalu, podobnou malému zápisníku, a vmžiku ji schoval
za výstřih. Znovu se podezíravě rozhlédl a svižně zamířil ke
dveřím.

K velké nelibosti Kavé, která se hned na chodbě vrátila do
své lidské podoby, ji Eris následovala do jejího pokoje. Co se
dá dělat, doufala, že se dlouho nezdrží.

„To snad není pravda, ty jsi ho praštila!“ Vědmin úzký ob-
ličej vyjadřoval nadšení. „Snad se z toho Patrik poučí.“

„O tom pochybuji!“ Kavé štkalo, že si nemohla vzít zpátky
dárek od paní Kary, a vůbec nesdílela Erisino nadšení.

Ale ta si očividně její špatné nálady vůbec nevšimla.

„Přímo do slabin! Paráda!“ nepřestávala hovořit. „To ti ni-
kdy nepromine!“

„Ne do slabin, ale do břicha,“ uvedla to na pravou míru
Kavé.

„Jako by v tom byl rozdíl! Ani já bych si nedovolila praštit
Patrika!“ Eris zářily v očích nadšené plamínky. „To ti nikdy ne-
promine! Nikdy!“ Pohlédla na Kavé s obdivem.

„Skvělé,“ pronesla světlovlasá vědma a pracně skrývala pod-
ráždění. Zdá se, že Eris nemá zrovna naspěch.

„Neboj se, nikomu o tom, co se stalo v knihovně, neřeknu.“
Eris na ni spiklenecky mrkla. Vyložila si špatnou náladu Kavé
po svém. „A s Patrikem si promluví, aby tě už víckrát neo-
travoval.“

„Poradím si s ním sama,“ zamumlala Kavé a vrhla význam-
ný pohled na hodiny. Po chvilce přemýšlení ještě okázale zívla.

Podpora Eris, jedné ze starších vědem v rodině, jí byla sice příjemná, ale stejně chtěla dívku co nejrychleji vyprovodit ze svého pokoje. Další věrné kamarádky už nepotřebuje. *Takových jsem svého času měla už dost*, pomyslela si Kavé.

Eris zaujaté přimhouřila oči. Očividně jí úšklebky světlovlasé vědmy neunikly, ale rozhodla se, že na sobě nedá nic znát.

„Rozčiluješ ho, protože ti závidí,“ řekla s tajemným úsměvem.

A Kavé se chytila na udičku.

„Závidí? Mně?!“ divila se. „Víš, co si brumlá, jakmile mě spatří? *Kave from reserve of fairy tales*. Kavé z říše pohádek. Ví, že jsem dříve bydlela v Karpatech. Zřejmě jsou pro něj Karpaty domovem nezastrašitelných kouzelníků.“

„Kamarádko Kavé, ty ho jen špatně znáš.“ Eris lehkovázně mávla rukou. „Vždyť on nikdy nebyl na horách. Je to jeho sen – ocitnout se uprostřed divokých pralesů, pocítit sílu právě mnohotvárné přírody. Utkat se s živly, prověřit vlastní dar... Všichni vědí, že se chce stát mocným čarodějem. A sama víš, že to není snadné, když sedíš zavřená mezi čtyřmi stěnami u milované tety. Zatímco ty ses v těch požehnaných krajích narodila a vyrostla, proto se vzteká. A vůbec, Patrik je zvláštní člověk. Má svůj pohled na svět. Chápej, je to jeden z těch náfuků, co si myslí, že umění rodové magie by měli studovat jen praví Angličané. Popravdě je v této otázce i paní Kara dost malicherná... A najednou se objevíš ty – nejenže nejsi Angličanka, ale navíc ani neumíš pořádně anglicky! Máš takový legrační přízvuk... promiň.“ Eris si v žertu zakryla pusku rukou. Ale dlouho mlčet nevydržela a za chvíli pokračovala: „A naše milá, ale přísná teta tě hned přijme do blízkého rodinného kruhu a nechá tě bydlet v našem domě. Navíc se k tobě chová velmi uctivě a k tomu ti darovala dýku! A ne obyčejnou, přímo rodinnou relikvii. Věř mi, že by tě ten kluk nejradši nakopl.“

„Ať si Patrik dělá, co chce,“ ohradila se Kavé, „ale tu dýku mi vrátí. A jestli ne dobrovolně, paní Kara už ho přinutí. Je to

speciální dárek. Řekla mi, že se jeho poslání dozvím později, až přijde správný čas.“

Eris mimoděk sklopila oči.

„Ta dýka vypadala jako nějaký rituální předmět,“ vzpomatovala se najednou. „Určený k nějakému zvláštnímu aktu. A měla ražbu našeho rodu. Pokud vím, teta tak cenné magické dárky nerozdává jen tak. Zajímalo by mě, proč ho dala právě tobě a ani ti neřekla důvod.“

„Nemám tušení.“ Kavé pokrčila rameny. „Možná to byl pokus zbavit se dotěrného synovce.“

Eris vyprskla.

„Blázníš? Patrik je její oblíbenec. Takový nadaný a schopný chlapec... Slyšela jsem ji to říkat snad stokrát. Mimochodem...“ dívka chytrácky přimhouřila oči, „jeho vyvolená bude mít velké štěstí. Stane se právoplatnou součástí rodiny paní Kary. To je velká čest. A vzhledem k tomu, že k tobě paní Kara chová tak zvláštní přízeň...“

Kavé obrátila oči v sloup.

„Narážíš snad na mě?“ prskla bez okolků a podívala se na hodiny.

Páni, už byly skoro dvě v noci! Copak Eris není ospalá?!

„Patrik ve mně vzbuzuje odpor,“ pokračovala Kavé, když viděla, že její společnice očekává pokračování rozhovoru o mladém arogantním mágovi. „Je to nafoukaný vychloubačný šplhoun. A myslím, že on ke mně chová obdobné pocity.“

Eris na ni upřela významný pohled.

„Dobře, tak jsme se políbili,“ neudržela se Kavé. „A byl to velký omyl. Snažila jsem se zapomenout na... zkrátka, chtěla jsem zažít nějaký románec. Ale uznávám, že to byla chyba. Urazil se a teď se mi snaží lézt na nervy. Je to tak.“

„Víš,“ poznamenala Eris. „Patrik měl dívku, Francouzku. Byla to krásná vědma z vysoké společnosti.“ Její tvář neobvykle zvažněla. „Chodili spolu, když studovali na londýnské Čarodemii –

škole pro obzvlášť nadané mágy. A jednoho dne se Patrik vrátil domů k tetě. Paní Kara pak všem řekla, že Patrikova dívka zemřela, a proto se rozhodl opustit vysokou intelektuální magii a vrátit se k rodinnému čarodějnictví. Myslíme si, že mu spíš utekla. Francouzky jsou takové nestálé. Ale nikdo nezná žádné podrobnosti. Když jde o něj, Patrik je skoupý na slovo. Strašně se trápil. S nikým od té doby nechodil. I když je to hezký kluk... Takové modré oči, tmavé, trochu vlnité vlasy – přímo hezoun. A najednou ses objevila ty a... Okouzila ho.“ Eris zmlkla.

Kavé vyhrkla:

„Už jsem řekla, že to byla chyba!“

„Nečil se,“ uklidňovala ji Eris. „Prostě nás to všechny překvapilo. Dokonce i paní Karu to, myslím, zaskočilo. Zvláštním způsobem se k sobě hodíte a...“

Kavé chtěla něco namítnout, ale pak se zarazila.

„Počkej, a není to náhodou tak, že se líbí tobě?“ zeptala se ohromeně.

„Ne, samozřejmě.“ Eris se nasupila a její obličej se ještě více protáhl. „Ale...“ podívala se pátravě na Kavé, jako by se pokoušela vyčíst, jak moc má být upřímná. „Vděčím Kaře za hodně... A chtěla bych se stát součástí rodiny. Víš, u nás je to tak zvykem – studovat umění magie v kruhu rodiny. Já sice bydlím v domě paní Kary, ale nepatřím do blízké rodiny. Nikdy mě nenaučí všechna tajemství rodinného čarodějnictví. Ale kdyby chtěla, byl by Patrik, jako její jediný synovec, nejlepším řešením...“

„To, co říkáš, je strašné, Eris!“ Kavé šokovaně zavrtěla hlavou. „Člověk se přece nemůže zamilovat na povel. Vždyť bys s ním musela prožít celý život! S takovým darebákem! Vloupal se do mého pokoje a ukradl mi moji věc...“

„Kdo ví, kolik má každý z nás přisouzeno,“ mávla rukou Eris. „A co je láska ve srovnání s magií? Já se chci stát skutečnou profesionální kouzelnicí. Studovat hluboké kořeny magie, všechny

bojové techniky a způsoby přemístění, materiální zaklínání... To je pro mě důležité. To je v mém životě hlavní – znalosti.“

Kavé přimhouřila oči. Ta tmavovlasá vědma je dnes nějak nezvykle sdělná. Eris nejspíš napadlo něco podobného.

„Každopádně se nám v tomhle domě žije dobře, nemám pravdu?“ pronesla s jistotou. „Každý má svůj pokoj, dobře nás živí a strojí. Dělí se s námi o vědomosti. Paní Kara má v oblíbě mě i tebe. A nesnesitelného Patrika taky. Každý z nás má před sebou velkou budoucnost, skvělé perspektivy. Cožpak je to špatně?“ A Eris jako by nesouhlasila s vlastními slovy, odmítavě zavrtěla hlavou.

Kavé znovu obrátila oči v sloup.

„Nebýt toho suchara,“ řekla, „a té vaší příšerné mátové omáčky, měla bych se u Kary báječně! Řeknu ti upřímně: posledních pár let, ještě než jsem se ocitla u vás, byl můj život velmi neklidný... Hory teď víc nenávidím, než miluji. U nás je to opravdu pohádková říše. Plná vzácných a odporných živočichů.“ Dívka se mstivě usklíbala. V jejích světle zelených očích se zablyskly zákeřné smaragdové jiskry.

Na obličeji Eris se objevil zvláštní zmatený výraz.

„Paní Kara mi zakázala ptát se tě na tvůj předchozí život.“

„A mně o něm zakázala mluvit.“

Dívky si chvíli vyměňovaly upřené zkoumavé pohledy.

„Dobrá,“ vzdala se první Eris. Slastně si zívla a protáhla se. „Půjdu k sobě, chce se mi spát. Tak zítra! Na snídani. Budou míchaná vajíčka, rajčata, párky a mátová omáčka jako vždy.“ Zachichotala se. „Dobrou noc, *Kave from reserve of fairy tales!*“

Světlovlasá vědma se usmála a žertovně jí pohrozila pestí.

Jen co se za Eris zavřely dveře, Kavé sebou plácla do úzké měkké postele s vysokou kovanou pelestí.

Konečně Eris odešla! Od prvního dne, co se Taťána přistěhovala k paní Kaře, se s ní tmavovlasá vědma snažila skamarádit.

Ta malá Angličanka s usměvavýma mandlovýma očima by byla příjemná společnice, ale Kavé se pevně rozhodla, že se s nikým nebude sbližovat, nikomu nebude nic vykládat ani vysvětlovat.

Mimoděk si povzdechla a natáhla se pro knížku – naštěstí měla poličku na dosah.

Taťanin pokoj byl malý, ale útulný. Měla v něm jen postel, komodu, zrcadlo a dřevěnou skříňku na knihy. Asi jen ta měla nějakou cenu. Na čtyřech poličkách ležely knížky napsané ručně v runovém trojverší. Zaklínání vytištěná v tiskárně, oskenovaná nebo okopírovaná jiným mechanickým způsobem totiž nemají skutečnou magickou sílu. Proto se všechna zaklínadla pečlivě přepisovala speciálně vyškolenými mágy-písaři do velkých tlustých knih. Ani na anglické půdě se však Taťaně nedařilo runové písmo pokořit. Naučila se skládat vlastní jednoduchá zaklínadla, nicméně na hodinách s paní Karou dávala přednost již hotovým, napsaným v učebnicích a knihách.

Zato magické improvizace – iluze se staly silnou stránkou karpatské vědmy. Taťána v nich neměla sobě rovného. Dokonce i neustále nabubřelý Patrik, mizerný šprt a pochlebník, závistivě mhouřil oči, když světlovlasá vědma tvořila pomocí náramku další přeludy.

Nejlepší z posledních iluzí Kavé byla nejspíš proměna jejich dvoupatrového domu v obrovského okatého draka. Měl na křídlech stejný vzor, jako byly kované ornamenty na vratech, a jeho měděná koruna na hlavě evidentně pocházela ze sochy anděla na kašně uprostřed zahrady.

Iluze vyvolala bouřlivé nadšení všech členů rodiny, a dokonce mírný úsměv samotné paní Kary. Právě v ten den dostala darem tu nechvalně proslulou dýku.

I přes úspěchy s iluzemi měla Kavé nejvíc v oblíbě umění magie mrtvého ohně – dragonfire. Bylo přísně zakázáno vyvolávat démony ohně disponující magickou duší, s výjimkou

vážných nepříjemností, ale mrtvý oheň bylo možné používat dle libosti. Princip magie dragonfire spočíval v roztočení drobných předmětů, které bylo možné zapálit a vrhnout potřebným směrem různou silou. Kavé si tuto techniku brzy osvojila s mrštností a obratností sobě vlastní. Nejprve používala listí a ptačí pírká, potom přešla k drobným kamenům, a dokonce se naučila roztáčet drobné předměty jako čajové lžičky, prstýnky a šipky, které kolem ní létaly ve vlnách, spirálách a kruzích. Tři měsíce jí trvalo, než se naučila runové zaklínadlo okamžitého vzplanutí. Ale když měla to nejtěžší za sebou, naučila se roztáčet a vrhat ohýnky dragonfire na velké vzdálenosti do speciálních terčů.

Zvenčí umění dragonfire vypadalo jako barevné cirkusové vystoupení, akorát mezi mágy se nepoužívalo zrovna k mírovým účelům. Mrtvé ohně drtily protivníka s vysokou přesností. Z blízké vzdálenosti dokázaly dokonce probodnout lidské tělo skrznaskrz. A když mág použil jako hořící předměty kusky železa, ocele nebo stříbra, dokázal protnout i nehmotného ducha.

Pro Kavé bylo roztáčení mrtvých ohňů nejen každodenním úkolem, ale i oblíbenou zábavou. Když paní Kara viděla, jak se jí daří, osobně jí předvedla několik speciálních triků. A dokonce se přiznala, že sama několikrát použila dragonfire v boji na blízko s nečistými silami, ale už dávno, ještě v mládí.

Kavé si vzpomněla, jak se v malém anglickém městečku, kde žila paní Kara se svou malou kouzelnickou rodinou, ocitla poprvé. Černé klubko se zlatým ocáskem ji zavedlo přímo před vysokou vilu hustě porostlou krásným zeleným břečtanem, který téměř zakrýval i okenní skla. Dům byl obklopen kamennou zdí zakončenou ostrými železnými hroty.

Vila měla tři podlaží. V celém přízemí se nacházela knihovna s nepředstavitelným množstvím knih, především ručně

psaných kouzelnických, ale byla tam i klasická beletrie ve všech jazycích. Kavé nakonec našla mezi regály velké oddělení s podivuhodnými knihami: obyčejnými, především v žánru fantasy, přepsanými v runovém trojverší. Při čtení mohl před sebou člověk na vlastní oči vidět děj odehrávající se na stránkách jako nějaký film. Ke čtení takových knih byla v domě paní Kary určená speciální místnost, ale mezi ostatními žáky nebyla nijak zvlášť oblíbená. Pro Kavé to byla zvláštnost – dívat se na film vyložený z vlastní myšlenkové pásky.

Paní Kara byla zvláštní a velmi záhadná osoba. Na pohled vypadala jako obyčejná, vysoká, hubená stařenka v jednoduchých černých šatech s bílým krajkovým límečkem a manžetami, s rovnými uhlazenými šedivými vlasy vyčesanými do stále stejného drdolu – ideální vzor vybrané madam v pokročilém věku.

Ale už od prvních okamžiků strávených v jejím domě bylo Taťáně jasné, že má co do činění se skutečnou vědmou. Navíc se ukázalo, že paní Kara vede malou soukromou školu. V domě žily asi dvě desítky mágů různého druhu a řady národností, ale na vyučování se Kavé setkávala jen se sedmi z nich – s nejbližší rodinou. Každý žák měl svůj pokoj, koupelna s toaletou byly společné na chodbě. V závislosti na rodinném postavení a úspěších ve studiu měl každý žák určitý okruh povinností a rozvrh hodin s *tetou*, jak se tu říkalo paní domu. Zbýlý čas trávili žáci samostudiem v knihovně, odpočinkem nebo prací na zahradě.

Taťána byla od začátku všem představena jako miss Kavé, vzdálená příbuzná paní Kary, slovanská vědma... Objevení se neangličanky samozřejmě vzbudilo zájem celé rodiny, ale i přes dívčinu uzavřenost a mlčenlivost si na ni ostatní brzy zvykli a život v domě dál plynul obvyklým způsobem.

Taťána si vzdychla, obrátila se na břicho a zabořila se nosem do měkkého polštáře. Její myšlenky se najednou rozletěly

jako hejno vyplašených netopýrů směrem k rodnému kraji. Alexej ji od prvního dne jejich známosti říkal madam... jako by to přivolal! Jestlipak toho protivného mága ještě alespoň jednou uvidí? I když to jednou by se pro ni mohlo klidně stát naposled...

Uběhl rok a Kavé začala pomalu na Alexeje Vordaka zapomínat. Paní Kara, jako by měla neblahé tušení, ji tak zahrnovala učivem, že dívce nezbýval čas na žádné zbytečnosti, a už vůbec ne na vzpomínky. A pak tady byl ještě Patrik... Kavé se rozmrzele zamračila. Po jediné schůzce s ním začala myslet na Alexeje čím dál tím častěji. Patrik to určitě vycítil a nejspíš ji začal nenávidět. Ale možná jsou jejich vztahy jen napjaté.

Zato studium magie se Taťáně skutečně líbilo. Probouzelo v ní nepoznané síly a nabízelo nové možnosti... V mnohém si vedla náramně, ať už šlo o ultraskoky na obrovské vzdálenosti, orientaci podle cestovních klubek nebo iluze.

Získávat sílu je vždycky dobrá věc. A být silnou vědmou ještě lepší.

Tvorba iluzí se jí dařila s lehkostí, a proto se pro Kavé stala nejoblíbenějším oborem magie – samozřejmě pokud pomíne mrtvý oheň dragonfire. Nejprve musela daný objekt v mysli rozbít a potom jej znovu vytvořit jako obraz. Skládat iluze bylo jako malovat barvami na čistý list papíru nebo sestavovat obrázek z tisíců pestrobarevných kousků puzzle. Nejprve působením důvtipného zaklínadla zhoustne prostor – neforemná masa zatím neexistující části budoucí formy. Poté začne mág vytvářet iluzi pomocí vlastní mysli a síly. Kavé si už po několika pokusech bez potíží osvojila iluze neživých věcí. Například křišťálovou vázu přiměla vypadat jako psí boudu. Zato s živými tvory to bylo složitější. Zkus taky udělat z hopsajícího zajíce proutěný koš, když se zajíc ani na chvíli nezastaví!

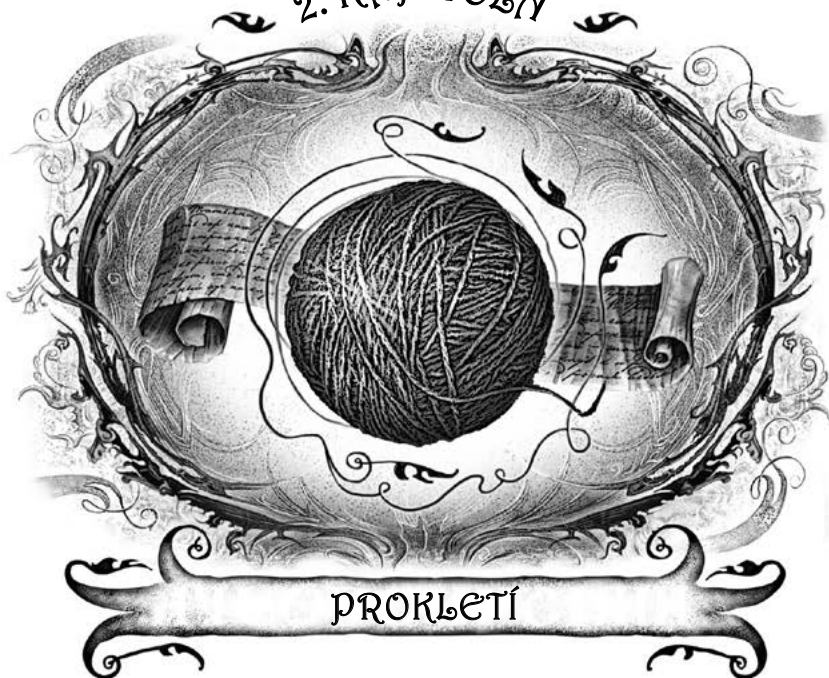
Kavé si vzpomněla na svůj první pokus – košík prchající na šedých chlupatých běžících – a zachichotala se. Smích se

najednou roznesl po pokoji nepříjemnou drnčivou ozvěnou, jako by byl v majestátním nočním tichu hluboké noci zcela nemístný.

Dívka se zachvěla, podívala se z okna a vzdychla. Dnes je přece úplněk! Takže celou noc jí bude měsíc dráždit na duši, odhánět spánek a vzbuzovat stesk po rodném kraji...

Mezi stromy tančily letmé stíny, na šedé zemi se svíjely tenké proužky mlhy – na tichý dřímající les padal soumrak. Žádný šramot ani chřastění suchých větví, žádné zlomyslné skřehotání ptáků – jen hrobové ticho choulící se na dně temných roklí jako před blížící se bouří a pohromou.

Na nebi plul usměvavý měsíc. Pokoušel se prodrat labyrintem hustých korun stromů a rozluštit tajemství lesního ticha, ale ani on, lhostejný vládce noci, nebyl úspěšný.

Osamělá světlovlasá dívka se plahočila po úzké cestičce. Drobnou postavu v dlouhých šatech osvětlovala jasná záře trnů zlaté koruny, kterou měla na hlavě. Obzvlášť ve tmě vyčníval bledý a smutný obličej – dívka vypadala jako přízrak nějaké dávné královny, jenž povstal z temnoty, aby jitřil a strašil duše zbloudilých poutníků.

... Začalo to už při prvním úplňku. Zlatý věnec s třpytivými smaragdy původních karpatských knížat se najednou objevil Tatáně na hlavě. A ta přízračná koruna byla nesmírně těžká, jako by se vědmě mstila za to, že ji kdysi položila na kamennou sochu se zlatou palmovou větví zdobící střechu jedné operní budovy, a opustila ji. Čelenka koruny svým pevným sevřením poukazovala na křehké nerozlučné spojení se svou novou ochránkyní. Zkrátka sundat si věnec z hlavy nešlo silou, ani čáry. Jak říkala paní Kara, teď je to její, Tánino prokletí – nosit těžkou korunu, dokud ji nepředá nějakému dalšímu strážci. Ale zatím bude muset mladá vědma trpět. Za každého úplňku se jí bude koruna objevovat na hlavě a mizet až s prvními záblesky ranního slunce.

Společně s prokletím Táňa navíc dostala za odměnu nové jméno – Kavé. Sama totiž dokázala ochránit Karpatský věnec a stala se jeho vědmou-strážkyní. A vědma, která složila zkoušku z magie, má plné právo nosit magické jméno. Nové jméno dívku chránilo před nehmotnými duchy, kteří loví mágy pro jejich čarovnou sílu.

A Tánina magická síla rostla každým dnem díky novým znalostem a náramku ve tvaru ještěrky od prababičky. Kromě toho o každém úplňku předával mladé vědmě část své síly i Karpatský věnec. Proto měla důvod obávat se nejen lidí, kteří by chtěli získat její náramek a věnec. Nejnebezpečnějšími nepřáteli každého plnoprávného mága byli duchové, kteří lovili mágy i vědmy a beze zbytku vysávali jejich magickou sílu, nejčastěji i s jejich životem. Po takovém setkání se člověk buď sám stal poloduchem, nebo se postupně měnil na nehmotný přízrak či umíral.

„Čím silnější jsou tví nepřátelé, tím silnější jsi i ty sama,“ poučovala ji paní Kara, když před další pravidelnou procházkou za úplňku zlatá čelenka koruny pevně svírala dívčinu hlavu. „Strádej sílu, aby ses jim při dalším neodvratném střetnutí dokázala postavit.“

Kéž by se všichni propadli, pomyslela si nevlídně Kavé, když bezcílně bloudila nočním lesem. A civilové, divocí a jejich prezidenti i se svými milenkami a tělesnými strážci také.

Právě Mstislav Vordak, předseda civilů, a Ljutogor Marius, náčelník divokých mágů, byli Taťanini hlavní nepřátelé. Kvůli nim schovala Karpatský věnec na hlavě kamenné sochy a sama se teď plahočila mezi stromy jako skutečný přízrak.

Věnec jako by na čerstvém vzduchu ztrácel svou tíhu. Zlatá členka jí svírala hlavu trochu snesitelněji a Táně se lépe dýchalo. Dokonce i náramek, který pokaždé, když se věnec objevil, pátil do ruky jako rozžhavené železo, se během osamělých nočních procházek vždycky náhle uklidnil.

Kavé proto za každého úplňku s věncem na hlavě létala tajně ven. Paní Kara se starala o to, aby ji nikdo neviděl. Dívka vždycky vypila speciální víno určené k této příležitosti, vzala si své osobní černé klubko a vypravila se do bezpečného temného lesa chráněného přátelskými lesními duchy, kteří sloužili paní Kaře.

Ale dnes se procházka protáhla. Ticho uklidňovalo a Kavé se plahočila dál a dál, dokud si neuvědomila, že se dostala do dosud neznámé části lesa. A to jen kvůli tomu, že nešla za černým klubkem, ale bezhlavě zahýbala doprava a hned zas doleva, kamkoliv se jí zachtělo, jen aby necítila sevření té strašné koruny, která v ní vyvolávala nepříjemné vzpomínky.

Vypadalo to, že zabloudila.

Avšak Kavé se ničeho nezalekla. Koneckonců má cestovní klubko a do rána je ještě daleko. A tak šla dál a dál a pokoušela se oprostít od nepříjemných myšlenek, které ji soužily pokaždé, když se jí na hlavě objevil Karpatský věnec. Myšlenky na bývalé přátele i nepřátele, na zvláštní prababičku Marjánu, která odkázala vzdálené příbuzné svou kouzelnou truhlu, a zatáhla tak dívku do velkých nepříjemností... A na paní Karu, která se o Taťanu – jež získala coby pravnučka významné karpatské vědmy nové magické jméno Kavé – starala.

Najednou Kavé narazila na skutečného ducha – vládce planetníků.

Stalo se to rychle, jako by usnula a ocitla se ve špatném snu. Černé kmeny stromů najednou ožily, zavržaly, zasténaly a zašuměly a přerušily blažené noční ticho. Mezi nimi pomalu kráčely rozostřené a mlhavé postavy dívek. Vlasy jim vlály jako v nárazech silného větru a ruce natahovaly k ní, ke Kavé, která stála uprostřed palouku a vypadala tak hloupě v obyčejných bílých šatech a honosné, zlatem zářící koruně.

Kavé se podívala pozorněji a s hrůzou poznala charakteristické znaky divokých lesních duchů. Dívky byly nahé a jejich těla byla natolik průsvitná, že byly vidět obrysy jejich vnitřních orgánů...

Móry!

V myšlenkové pásce úslužně vyplula Velká encyklopedie duchů z rodinné knihovny paní Kary:

Móry – smrtelně nebezpeční zlí duchové. Slovo móra označovalo v praslovanštině přízrak. Nehmotné bytosti, ve vodě nelze spatřit jejich odraz, nemají stín. Živí se krví mágů, ze které čerpají magickou sílu. Velmi nebezpečné.

Kavé se zhluboka nadechla a snažila se uklidnit. Že by došla tak daleko?!

„Cítíte, jak dobře vonííí?!“ zakvílela najednou jedna z lesních mór. „Spousta chutné krve! Spousta! Hodně magické síííly...“ Její chraplavý hlas se změnil v divoký vrískot.

„Já, já, já...“ zašeptala přerývaně a úsečně jiná přízračná panna, která se kradla k na smrt vydešené Taťáně. „Chci vypít její krev. Vezmu si její sílu... znovu se stanu člověkem!“

„Z cesty, upírko!“ naježila se jiná móra. „Ucítila jsem ji první...“

„Ne, to já! Já viděla zlatý záblesk jako první... Začala jsem lovit, když jste se ještě všechny koupaly v jezeře!“

„Plavala jsi mezi lekníny, podvodnice!“

„Žrala žáby!“

„Já jsem ucítila vůni magie, já!“

Přízračné panny se začaly hádat a zuřivě se překřikovat. Kavé se pokusila vytvořit iluzi, snažila se nesoustředit na bijící srdce v poloprůsvitných obalech dívčích těl – ten pohled byl příšerný. Ale nejhorší bylo, že náramek byl tak rozpálený, div jí nesežehl ruku v plamenech. Znemožňoval jí tak vytvořit jakékoliv zaslepující čáry – nejlepší ochranu před duchy.

Stačilo by vnuknout mórám, že před nimi nestojí člověk, ale třeba drak. A pro jistotu vyfouknout z nozder černý oheň. I oblíbený dragonfire vyžadoval určitou sílu, ale Taťána teď téměř veškerou energii věnovala tomu, aby se vypořádala s magií věnce.

„Je to moje kořist!“ zahřměl najednou pronikavý hlas.

Dopředu vystoupila jedna z mór. Její vlasy zářily jako oheň a Kavé měla na okamžik pocit, že před ní stojí její stará známá Krista Sobolová, zlá rusovlasá vědma. Měla stejně zákeřný pohled plný nadřazenosti a hrdé držení těla, akorát téhle prosvítala přes kůži lebka...

„Moje,“ zopakovala dívka-přízrak a ostatní jako na povel naráz ustoupily.

Kavé také ucouvla o několik kroků vzad, ale najednou zády narazila do stromu. Nebylo úniku. Stihne utéct sotva pár metrů, než ji to poloprůsvitné stvoření dožene.

Strašná móra se přibližovala, a tak Taťána přemohla bolest a pálení, a z posledních sil se znovu dotkla rukou náramku. Doufala, že si ho stáhne a přece jen se přes něj podívá na vražedkyni a vytvoří iluzi.

„Nech ji být, Čiver.“

Kavé se vmžiku ohlédl. Její pohled ulpěl na temné postavě muže zahaleného v širokém dlouhém plášti. Člověk? Mág? Tady?! Možná to byl přízrak, ale aspoň byl oblečený – nezbývalo než doufat, že bude civilizovanější než všechny ty průsvitné leklé ryby.

„Korunovaná vědma je začarovaná. Už dávno ji sleduji.“

Muž stanul na mýtině osvětlené měsíčním světlem a ukázalo se, že je poměrně mladý – mohlo mu být něco mezi dvaceti pěti až třiceti lety.

„Neboj se, drahoušku,“ pronesla koketně móra, která se právě chystala vypít dívčinu krev. „Rozdělíme se, co říkáš?“ V jejím hlase zněla vzteklá prosba.

„Ne!“ Roznesl se hromový hlas po strašidelném palouku. „Je to moje kořist. Já ji našel jako první. Já ji vystopoval. Je moje!“

Lesem se roznesl tichý žalostný povzdech. Postavy dívek se začaly vytrácet, až se proměnily v hustou bílou mlhu, která se v bledých pramíncích vmžiku roztekla po lese.

Jakmile móry zmizely, náramek přestal pálit. Kávě si ho mohla stáhnout z ruky, a dokonce kroužek namířit na nečekaného zachránce.

„Polekala ses?“ Muž se pousmál, ale jeho černé oči dál zkoumavě hleděly dívce do obličeje. Načež se jeho pohled zastavil na koruně.

„Ne.“ Vědmin hlas se bohužel zrádně zachvěl. „Trochu,“ poopravila první lež dívka. „Děkuji za pomoc... Přišel jste právě včas.“

„Ano. Kdybych přišel o pár sekund později, snědly by tě.“ V duchově hlase nebyla ani známka samolibosti nebo škodolibosti. „Tvoje koruna mizí,“ pronesl najednou. „Nejspíš už se rozednívá.“

„Ano...“ Kávě neměla ponětí, jak se má s tím zvláštním mágem chovat. Zachránil ji, a ona by mu měla být vděčná. Ale nemohla si nepřiznat, že ji ten člověk, pokud to vůbec je člověk, děsí. Nahání jí strach. „Jak to víš?“ podívala se vyzývavě na neznámého. „O věnci...“

„Věci-přízraky vždycky mizí za úsvitu s prvními slunečními paprsky. Od pradávna je to nejjistější způsob, jak rozptýlit čáry noci.“

Kavé pokrčila rameny. Koruna skutečně zmizela a členka věnce jí přestala svírat hlavu. Konečně se jí ulevilo.

„Neměla bys chodit tak daleko od domu,“ pokáral ji nový známý. „Copak ti to paní Kara neříkala?“

„Zabloudila jsem,“ broukla dívka. Mimoděk si přejela rukou nad hlavou. Nic. Věncem opravdu zmizel.

Kavé se zhluboka nadechla. Zajímavé. Takže ten muž zná starou kouzelnici. Taťána okamžitě pocítila úlevu. Nejspíš nebude nebezpečný. Známy je lepší než neznámý...

„Jak jsi mě našel?“ zeptala se přesto podezíravě.

„Slíbil jsem paní Kaře, že tě budu chránit, když překročíš hranice části lesa strážené jejími čáry. Každý duch by měl velké štěstí, kdyby tě mohl sníst. A ještě k tomu schroupat kouzelný věnec,“ dodal s úsměvem.

Kavé se zachvěla.

„Nečekala jsem, že tady narazím na zlé duchy... Doopravdy jedí lidi?“ Dívka se zamračila. Věncem, který jí působil bolest, zmizel, a ona teď konečně mohla myslet jasně. Najednou si plně uvědomila, jakému nebezpečí právě unikla.

„Jenom ty, co se jich bojí,“ odpověděl s klidem nový známý. „Nemluvím samozřejmě o materiálním těle. Duchové se živí magickou energií. Lesní duchové, rusalky, víly, sukubové a všelijaká chátra, vyšší i nižší duchové se živí magickou silou. Jinak by nepřežili, vypařili by se. Mimochodem klidně se pusť i do sebe navzájem.“

Muž ustoupil o kousek stranou, ale Kavé ucítila slabou vůni. Dobře tu vůni citronu a máty znala. Byla to vůně nejlepšího čarodějnictví na světě – aroma magických iluzí. V paměti jí vyplula další kniha a poslušně se otevřela na potřebné stránce:

Všechno na světě má svou vůni: živí i magičtí tvorové, věci i zaklínadla – hmotné i nehmotné jevy mají své vlastní energetické pole, vůni, barvu, chuť a magickou charakteristiku. Jen

duchové umí přijímat jakoukoliv podobu a měnit všechny charakteristické znaky včetně vůně...

Tatána sebou trhla. Snažila se pomocí jednoduchého zaklínadla z runové řeči (slovo – gesto – čin) zachytit alespoň slabé lidské aroma. Sevřela prsty v zaklínací gestu podobném posměvačnému posunků fík, když vtom jí to došlo.

„Ty jsi duch?“

Muž obrátil oči v sloup a usmál se:

„A já si říkal, kdy ti to konečně dojde. Ty jsi mi ale vědma.“

Kavé pevněji sevřela náramek v ruce. Pro jistotu. Duch se sice choval přátelsky, ale kdo ví, co se mu v té jeho přízračné hlavě vylihně? I když tenhle duch vypadal velmi... lidsky. Nejspíš je dobrý v proměnách forem.

„Neublížím ti, Kavé,“ pronesl muž. V téhle podobě vypadal mladě, určitě mu nebylo ani pětadvacet. „Jak vidíš, leccos o tobě vím. Mimochodem, nepředstavil jsem se. Jmenuji se Kir Gojstri.“

„A magické jméno?“ zeptala se okamžitě dívka. Věděla, že jí duch na znamení důvěry může říct své tajné magické jméno.

„Jestli chceš, můžeš mi říkat vládce planetníků.“ Muž se usmál.

Kavé znejistěla. Samozřejmě že jí neřekne své jméno. Vždyť tak by ho mohla poznat v jakékoliv podobě. Ale za pokus to stálo.

„A kdo jsou to ti planetníci?“ neovládla zvědavost.

Duch se dlouze uchechl a dal jí tak najevo svůj názor na její magické znalosti.

„To si najdeš v učebnici,“ pronesl znučeným tónem. „A teď mě omluv, musím jít. Na viděnou.“

Prostor kolem něj zešedl a zčernal, načež vzplanul ohnivý kruh a duch zmizel.

Kavé chvíli upřeně hleděla do hustého lesa, jehož skrytá zákoutí pomalu osvětlovaly paprsky ranního slunce, ale nic podezřelého neviděla.

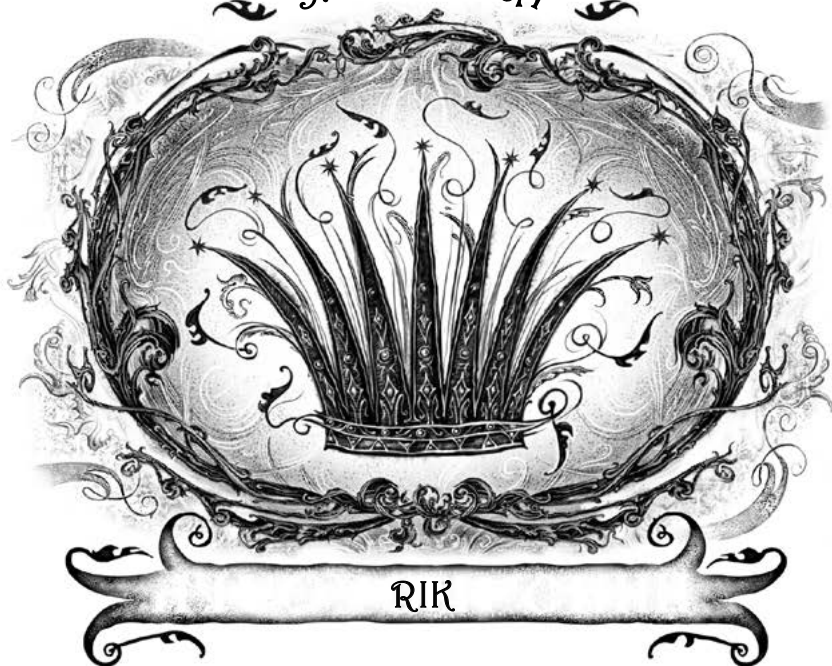

Je čas vrátit se domů. Snad to stihne ještě pár hodin před vyučováním.

„Pšik,“ pronesla tajný povel k ultraskoku a také se rozplynula v ranní mlze.

3. KAPITOLA

V Anglii se systém výuky magie v rodinném kruhu těšil velkému úspěchu. Čarodějnická nauka se předávala z generace na generaci výlučně v kruhu příbuzných. Takové společenství v čele s učitelem obvykle nemělo víc než třicet členů a každý coven měl vlastní název, který se připojoval ke jménu mága.

Rodina paní Kary se pyšnila zvučným přízviskem Lizard. Pod tímto jménem byl její coven uveden v Registru akreditovaných obcí čar a magie, kam byli zapisováni jen nejváženější mágové.

Poté, co Taťána dostala jméno Kavé, byla přijata do užšího rodinného kruhu a stala se právoplatnou Lizard. O každém úplňku Taťána skládala u paní Kary praktickou zkoušku, na které bývalá karpatská vědma ukazovala, čeho dosáhla pod

svým novým zvukným jménem Kavé Lizard. I během vyučování na ni byla paní Kara přísná a dohlížela na to, aby se učila stále nová zaklínadla. Dívku vědmin zvýšený zájem o její osobu trochu znepokojoval. Proč paní Kaře tolik záleží na Tánině osudu? Co slíbila Marjáně Nesamovitě? Proč její pravnučku tak usilovně připravuje a učí ji magické techniky? Zvláštní a nepochopitelné...

Ale dívka se pilně učila a snažila se toho co nejvíc zapamátovat. Navíc tomu Kavé začala přicházet na chuť. Líbilo se jí být vědmou čím dál tím víc. Kdyby jí paní Kara chtěla nějak ublížit, udělala by to už dávno. I věnec by jí mohla bez potíží sebrat. Proto dívka ke staré madam časem přilnula a přijala ji za svou přítelkyni a samozřejmě učitelku.

V rodině mágů Lizard bylo jen sedm žáků: Patrik, Eris, Astera, Il, Giren, Alfréd a Kavé.

Všichni, kromě Eris a Kavé, byli příbuzní paní Kary, avšak z širší rodiny, protože čarodějka neměla děti. Jelikož se v britském společenství mágů předávalo čarodějnictví především v rodinném kruhu, přijala paní Kara žáky od vzdálených příbuzných, protože podle Britského magistrátu čarodějů musel mít každý úctyhodný mág alespoň sedm žáků. Jinak nebyla rodina čarodějů uznána plnoprávnou.

Vyučování probíhalo podle přísných pravidel. Každý žák měl svůj rozvrh hodin. Runové písmo, přemísťovací zaklínadla, teorie paralelních světů, duchologie, iluzion. Na konci týdne, v pátek nebo v sobotu, se konaly společné praktické lekce. Tvorba velkých iluzí, vyvolávání přírodních živlů, umění proměn, přemístění zrcadly a dokonce jedopis. Někdy, když měla paní Kara obzvlášť dobrou náladu, pořádala piknik v přírodě, který obvykle pokračoval mnohahodinovou lekcí o nějakých magických kulturách.

Kavé chodila na všechny zmíněné hodiny včetně praktika vyššího umění přemístění. Na těchto hodinách se žáci

seznamovali s teorií subastrálu – jinou dimenzí, kterou obývaly přízraky a různé magické předměty jako náramky a klubka, se kterými si člověk mohl dokonce od plíc promluvit.

Na hodiny subastrálního praktika mohli chodit jen tři: Patrik, Kavé a Rik Strigoj.

Rik byl nejzáhadnější obyvatel domu. Dívka zaslechla, že je vzdálený příbuzný paní Kary a předtím žil v Rumunsku. Přestože byl ten zvláštní mág v domě staré čarodějky už déle než tři měsíce, na běžných hodinách ho nikdy nikdo neviděl. Zato na lekce o subastrálu, které se konaly jednou týdně na střeše v útulném zákoutí skrytém před zraky ostatních, chodil Rik pravidelně. Po obvodu střechy se tyčily věžičky s vyřezávanými větrníky, které celý vnitřní prostor neprostupně obklopovaly. Dalo se sem dostat pouze přes zrcadlo tvořící stěnu jedné z věží.

Dnes Kavé dorazila s mírným zpožděním.

Ale když se dívka rozhlédla, kupodivu nikde paní Karu neviděla. Rik a Patrik na ni trpělivě čekali. První s uctivou lhostejností, druhý s neskrývanou záští.

Kavé se omluvila a rychle se posadila na svůj kobereček určený k magickým meditacím.

„Dnešní hodinu povedu já,“ oznámil najednou Rik.

Dívce neuniklo, že Patrikův mrzutý obličej se zkřivil ještě víc.

„Paní Kara tady dnes není,“ pokračoval Rik, aniž by se podíval na své svěřence. „Musela odjet na důležité zasedání představenstva Evropského společenství... Chtěl jsi něco říct, Pate?“

Patrik zlostně zahlížel, ale pomalu zavrtěl hlavou. Vypadalo to, že se stěží ovládá, aby nevyskočil a nevrhl se na Rika. Kavé to okamžitě upoutalo. Patrik sice od začátku neskrýval averzi vůči šedookému rumunskému mágovi, ale dnes byl obzvlášť mrzutý. Že by se poprali? Patrik ale bohužel nemá ani modřinu... Zato jeho zachmuřeným výrazem, v obličeji, orámovaném drobnými kudrnami, by se mohla kochat nekonečně dlouho.

„Než začneme,“ pronesl Rik, „rád bych madam vrátil jednu věc.“

S těmito slovy podal dívce známou dýku ve stříbrnozlaté pochvě.

„Děkuji,“ zadrmolila Kavé, která nevěděla, jak má na nečekaný obrat událostí zareagovat. Teď už jí bylo jasné, proč na něj Patrik tak zle zahlíží...

Kavé rychle schovala dýku do záhybů svých šatů.

„Myslím, že by se tady někdo měl omluvit.“

Rikův ledový tón nevěstil nic dobrého. Patrik se shrbil. Kavé mlčela a se zájmem sledovala, co se bude dít. Rik trpělivě čekal, aniž by se na chlapce podíval.

Brzy bylo jasné, že hodina bez jistého skutku očekávaného od Patrika nezačne.

„Omlouvám se, že jsem se tentokrát spletl,“ utrousil s úsměškem.

Dívku až svědily ruce, nejradši by ho chytla pod krkem!

„Nic se neděje,“ řekla nasládlým hlasem, „ale až se příště budeš hrabat v cizích věcech, dávej si velký pozor.“

„Můžeme tedy začít,“ pronesl jakoby nic Rik a sedl si se zkříženými nohama na měkkou střešní krytinu. „Jak už víte, technika přechodu na subastrální úroveň je poměrně snadná. Vzpomeňte si na potřebný znak *sub*.“ Sepjal dlaně a svinul ukazováčky patřičným způsobem.

Patrik gesto vmžiku zopakoval – všichni věděli o jeho toužebném přání dostat se do subastrální dimenze. Kavé ten trik také znala, paní Kara jí už dávno vysvětlila jeho význam, ale nedovolila jí znovu se tam přemístit. A Kavé sama zrovna neprahla po tom ocitnout se uprostřed přízračné mlhy plné neznámých hlasů a šepotu věcí. Alexej Vordak Taťanu kdysi na příkaz svého otce do subastrálu přemístil, aby tak mohla uslyšet náповědu o druhém tajném dnu své truhly. Ve skrýši našla zprávu od paní Kary, díky níž našla legendární věnec, a dokonce ho

uchránila před karpatskými vládci. Kdyby sledovala dlouhý logický řetězec, došla by k tomu, že jenom díky svému prvnímu pobytu na subastrální úrovni byla dosud naživu a v relativním bezpečí. Mohla by za to dokonce Alexeji Vordakovi děkovat...

„Pokud vím, někteří ze zde přítomných už v jiné dimenzi byli, a dokonce rozmlouvali s předměty.“ Rik pohlédl na dívku.

Ví toho o ní nějak podezřele hodně... Kavé oplatila mágo-vi jeho upřený pohled. I když tak vážného člověka, jako byl tenhle Rumun, těžko přivede do rozpaků hrou na kdo s koho.

Rik se usmál a zavrtěl hlavou, jako by jí četl myšlenky. Dívka si pro jistotu zkontrolovala myšlenkový vodopád, který její mysl chránil, ale všechno bylo v pořádku. První, na čem Kavé usilovně zapracovala ve svém nedobrovolném anglickém vyhnanství, byla ochrana myšlenek. Kdysi totiž Vordakové – Mstislav i jeho syn – bez skrupulí zneužívali její nezkušenosti a četli jí myšlenky dle libosti. Zato teď už se dokáže bez problémů ochránit oním spolehlivým vodopádem.

„Dnes každý z vás podnikne samostatnou cestu na subastrální úroveň.“

Kavé se nervózně pousmála. To je teda lekce...

„Bez přípravy?“ vyhrkl Patrik. „A kdo nás tam bude kontrolovat, ty snad?“

„Já.“ Rik se zatvářil zlověstně. „Proto se radši snaž, aby ses do tohoto světa vrátil sám.“

Patrik zrudl a vyskočil.

„Odmítám se ti podřizovat!“ vykřikl. „Výstup na subastrální úroveň je velmi nebezpečný! Připravuji se na to tři roky!“

„Pamatuješ si, co jsem ti nedávno říkal o praxi?“ zeptal se významně Rik. „Všechny tvoje znalosti jsou k ničemu. Můžeš v tomhle domě strávit klidně sto let, ale stejně nezavadíš o obstojnou čarodějnickou práci... Nešťastný pecivále.“

Patrikův obličej hrál barvami zralého baklažánu. Očividně měl sto chutí nadávat, ale zřejmě nemohl najít ta správná slova.

Kavé pocítila k Rikovi o to větší sympatie. Jak teď ten vždycky klidný Patrik zuří! Vypadalo to, že ještě chvíli, a začne řvát...

„Nevěřím ti,“ sykl nakonec Patrik. „A nepodniknu přechod do subastrálu pod tvým dohledem.“

„Paní Kara mi osobně dovolila vést tuto důležitou a obtížnou lekci,“ oznámil Rik s naprostým klidem. „Byl to její příkaz. Zpochybňuješ snad rozhodnutí naší učitelky?“

Kavé zaskočilo, že Rikovi dělá dobře vysmívat se ubohému Patrikovi. Dříve ti dva na hodinách zachovávali neutrální pozici, nejspíš je brzdila přítomnost paní Kary. Možná se důvodem jejich zášti stala ukradená a navracená dyka Kavé.

Patrik, který byl obvykle těžkopádný a nemotorný, se najednou jedním skokem ocitl u zrcadlové zdi věže a zmizel v hlubině přechodu.

Dívka se v šoku podívala na Rika a čekala na další pokyny. „Bohužel budeme muset přechod do subastrálu odložit. Zadání bylo pro dva. Vypadá to, že se ten vzteklý kluk urazil.“ Rik pokrčil rameny.

Kavé se proti své vůli usmála. Především se po celé té scéně cítila dostatečně pomstěná, a ještě k tomu se zabřednutí do bláta subastrálu odkládalo... Den začal znamenitě.

Ale přesto... Dívka přimhouřila oči. Měla dojem, jako by Rik Strigoj Patrika prostě vyhnal. Že by ho vyhnal schválně?

„Možná bychom mohli zapracovat nad vaším myšlenkovým vodopádem,“ navrhl najednou Rik. „Když už nemáme nic jiného na práci...“

Dívka obdařila učitele sebejistým úsměvem. Její ochrana byla pevná a neporušená. Strávila mnoho večerů trénováním, aby myšlenkový vodopád bezpečně zakrýval její energetické pole. Myšlenkový vodopád je jen poddruh magické iluze, a v téhle oblasti byla velmi úspěšná. Může teď myslet, na co chce, a nikdo se to nedozví... Pokud jí samozřejmě zase někdo nepodstrčí kávu se zvláštními omamnými bylinkami.

„Myslím, že to nebude nutné,“ pronesla a skromně sklopila oči. „Své myšlenky umím ochránit.“

„Kdo je Alexej Vordak, Kavé?“

Ksakru! Jak to ví?! Dívka si rychle zkontrolovala ochranu. Vodopád se na okamžik zastavil, jako by ve zdroji došla voda, ale po chvilce se znovu spustil a vytvořil nepropustnou stěnu.

„Jak vidím, je to dobrý přítel z minulosti,“ pokračoval Rik a nespouštěl z dívky šibalské šedé oči.

„To není možné,“ zamumlala potupená Kavé. Měla pocit, že se její myšlenkový vodopád na zlomek vteřiny zastavil, změnil se v křišťál a poté se roztrhl na tisíce úlomků, jako by do něj někdo udeřil kladivem.

„Darja Kočkinová, Krista Sobolová, Růžena Miltová a nějaká Alexa, Saša... Co je tam dál? Aha, jistě, Karpatský věnec na dně černého jezera.“ Rikův pohled byl krutý.

Proč je na mě takový?! pomyslela si ohromeně a našťavaně Kavé. A jak to všechno ví?!

„Vaše ochrana je, madam, na vynikající úrovni,“ pronesl mezitím Rik a trochu zmírnil svůj upřený pohled. „Ale když jsem vyslovil jméno vašeho známého... Abyste věděla, doslechl jsem se o vašich záležitostech něco málo od paní Kary. V tom okamžiku jste podlehla emocím a odhalila se. Tak jsem zjistil jména vašich zbylých přátel, stihl jsem vylovit útržky vzpomínek, fragmenty událostí... Takže jsem se prvním jménem trefil do černého?“

Mizera jeden!

Dívka se roztrásla vzteky. Dokonce musela zatnout pěsti, aby se trochu uklidnila.

„K čemu je vám tak pevná ochrana, když v jediném okamžiku můžete ztratit kontrolu nad svými emocemi? Vyslovím jméno vašeho starého přítele, a váš vodopád se okamžitě přeruší a já se klidně dostanu do vašeho myšlenkového pole... Teď jste sice ochranu obnovila, ale k čemu je to dobré? Bez problémů jsem vám do ní udělal díru. Nejste dost obezřetná!“

„Jenom jste mě zaskočil,“ zabručela dotčeně Kavé. A to se jí od začátku tak líbil! Přinutil Patrika, aby se omluvil, rozčílil ho a ještě ho tak krásně vyhnal. A teď si dobírá ji samotnou.

„Nečekala jsem to,“ zopakovala umíněně dívka a vyzývavě pohlédla na Rika. „Nečekala jsem od vás útok.“

„Slyšel jsem o vašich hrdinských činech v minulosti,“ pronesl najednou Rik a přimhouřil oči. „Paní Kara mi vyprávěla, že jste se ocitla v takříkajíc vážných nepříjemnostech. Vaši nepřátelé vás snad taky před útokem varovali?“

„Tak vy jste můj nepřítel?“

„Možná.“ Rikův výraz byl neproniknutelný. „Vždyť mě přece neznáte. Třeba teď vytáhnu nůž a použiju bojové zaklínadlo. Použiju na vás černou iluzi. Jsme tu přece sami. Klidně bych mohl být špion vyslaný do tohoto domu s neznámým cílem. Anebo vrah.“

Dívčina ruka mimoděk sklouzla k náramku, ale Rik byl hbitější a v půli cesty ji chytil za zápěstí.

„Ani teď, po tom, co jsem vás varoval,“ pronesl káravě, „jste mě nevzala vážně. Připadám vám dobrý?“

„Nemůžu přece zaútočit na učitele,“ zašeptala rozrušeně Kavé.

„Proč nemůžete?“ pokračoval nelítostně Rik. „Co když jsem doopravdy pronikl do rodiny paní Kary, abych vás zabil? Počkal si na chvíli, až odjede...“

„Nezní to jako pravda...“

„Můžu vás zabít,“ zopakoval krutě.

Dívka vykřikla bolestí. Rik jí silně stiskl prsty.

„Pusťte mě,“ sykla dívka, která ztratila zbytky trpělivosti. „Chováte se... nezdvořile!“

Rumuna její slova tak překvapila, že dokonce trochu uvolnil sevření.

„Jakápak zdvořilost?“ Koutky jeho úst zacukaly, zdálo se, že stěží potlačuje smích. „Aby bylo jasno, vrazi jsou nejnezdvořilejší lidé na světě.“

Kavé se podařilo praštit Rika loktem do brady. Ale tento úspěch neměl dlouhé trvání. Loket jí najednou zmizel za zády a pod krkem se jí objevil skutečný nůž.

„A co teď?“ zeptal se zvědavě Rik.

Ale Kavé se mezitím dotkla náramku a za půl sekundy se ostří nože zavlilo, začalo se ztenčovat, až se vypařilo jako úzký černý dým.

„To není špatné,“ okomentoval uznale Rik, ale zkroutil dívce i druhou ruku za zády.

Kavé si rychle vzpomněla na lekce staré Oleši a pěstní souboje s ostatními mladými vědmami. Zamířila na konkrétní místo a pokusila se podrazit chlapci nohy. Rik její pokus očividně neoceníl.

„Dobrá, pro dnešek končíme,“ pronesl smířlivě a pustil ji. „Můžete jít, kam se vám zlíbí, a dělat, cokoliv se vám zachce. Paní Kara se vrátí až večer.“

Kavé neztrácela část s přechodem přes zrcadlo, naposledy vrhla na Rika mrzutý pohled a zmizela pomocí ultraskoku.

Rik se chvíli kochal nebem plným černých mraků. Nejspíš se hnala první májová bouřka.

Zábavná, pomyslel si a rozmrzele mlasknul. Ale dobrá... Je vidět, že vyrostla v bezpečí, v domácím pohodlí, obklopená laskavostí a péčí... Překvapivá žákyně pro takovou starou vlčici, jako je paní Kara. Čím nám to mladé stvoření může být nápomocné? Nechápu... Najednou si začal zpívat: „Nejsem slabý, jen jsem dobrý...“ Potom vytáhl mobil – pod jeho pláštěm se ukázaly obyčejné modré džíny – a vytočil nějaké číslo.

„Paní Karo? Ano, tady Rik... Jak to vypadá? Skvěle... Ano, volám kvůli vaší oblíbené, hm... žákyni... Právě jsem skončil lekci. Stručně řečeno: nic moc. Tam v lese před hladovými mórami mi připadala víc... perspektivní. Abych byl upřímný, neumím si představit, jak by nám mohla pomoci... Samozřejmě,

počkám na váš návrat. Zprávy jsou dobré? Výborně... Ano, ano, pak se domluvíme.“

Rik zastrčil telefon za opasek kalhot.

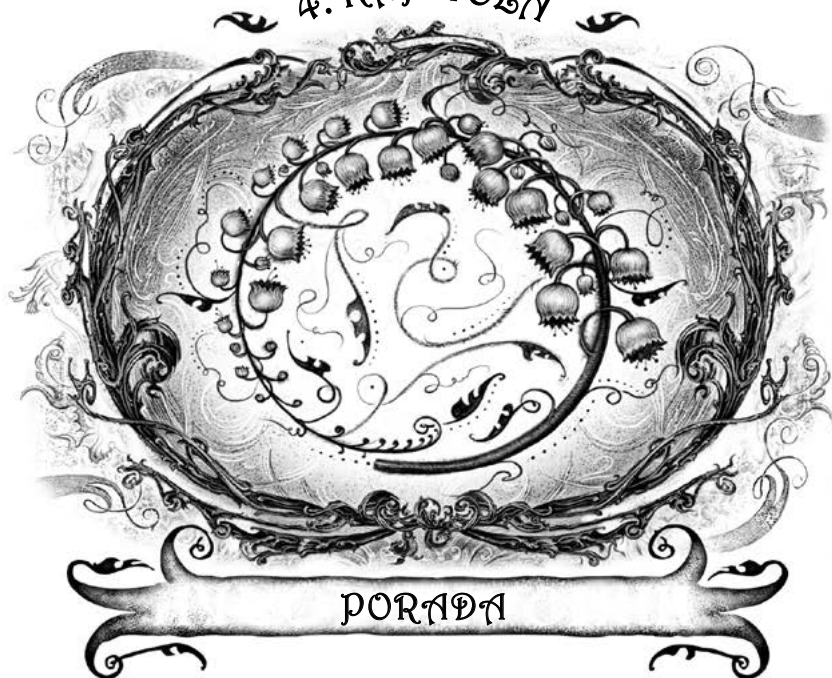
A najednou pronesl s neskrývaným pohrdáním směrem k nebi:

„Kdyby ta holka byla alespoň víc vážná a zasmušilá. Zlá, protivná a krutá. Vědma!“ Zklamaně si povzdechl. „Nebo tak alespoň vypadala – měla černé vlasy, tmavou pleť, aby se jí báli... Ale tahle je přesný opak, člověk má sto chutí ji zahřát a ochránit. Není to vědma, ale paprsek slunce... Kde jen takové přicházejí na svět?“

4. KAPITOLA

Nejdůležitější rodinné porady se obvykle konaly v pruhovaném obýváku. Halu v přízemí domu rozdělovalo schodiště na dvě části. V pravém křídle byly pokoje paní Kary a v levém učebny a kanceláře.

Kavé byla velmi nervózní. Dnes totiž dostala pozvání na rodinnou poradu poprvé.

I když před týdnem se dostala do pruhovaného obýváku omylem, popletla si totiž dveře.

Na hodiny iluzí se muselo jít doleva, ale ten den byla Kavé zamyšlená, opakovala si úlohu na vyučování, a omylem šla doprava. Ani si toho nevšimla, protože všechny dveře v domě si byly podobné – vypadaly jako tabulky čokolády – obdélníkové, potažené tmavě hnědou kůží a s kulatou zlatou klikou.

Obývací pokoj byl neskutečně pestrý. Měkká pohovka,

nadýchaná křesla s polštáři, několik taburetů a dokonce ubrus na kávovém stolku. Vše zářilo zelenobílými pruhy. Všude stály zlaté, stříbrné a měděné věci nejrůznějšího určení – od nádobí, váz a svícňů po záhadné přístroje důmyslného tvaru.

Dívka si musela chvíli zvykat na pruhovanost pokoje, ze které až oči přecházely. Když vtom si všimla něčeho neobvyklého. U okna, pod bílými nařasenými závěsy, ležela obrovská křišťálová koule. Polovina této mistrovsky vysoustružené koule byla opletená tenkou stříbrnou sítkou. Předmět byl vyroben tak dokonale, že vypadal jako živý. Kávě hořela zvědavostí, přikročila ke stolu a zahleděla se do nitra koule. Čekala, že uvidí nějaký obraz... Možná ta křišťálová koule ukazuje budoucnost. Nebo dává rady, či dokonce přináší proroctví. Každopádně doufala, že uvidí alespoň svůj deformovaný odraz.

Ale v kouli se neodráželo nic. Jen úplně uprostřed skomíralo oranžové světýlko, které slabě zářilo po celé dutině koule.

Kávě chvíli váhala a pak se dotkla hladkého povrchu prstem. Vzápětí se oranžové světýlko rozzářilo a uvnitř koule se objevila zvláštní škaredá hlava. Obraz byl velmi přesný a zdálo se, že ta obluda spí. Alespoň měla zavřené oči těžkými vráscitými víčky a její dlouhá tlama se mírně pohybovala v rytmu oddechování. Kávě byla tak ohromená, že úplně zapomněla, kde je. Dívá se snad na skutečného draka?!

Paní Kara se objevila naprosto nehlučně. Jen tichý šelest jejích šatů věstil, že dívka už není v tom zvláštním obýváku sama.

„Beztvaré oko se podvoluje jen mým dotekům,“ řekla jí stará madam. „Zbytečně ho pokoušíš. Doufám, že příště přijdeš do pruhovaného obýváku pouze na pozvání.“

Kávě zrudla studem, kvapně se omluvila a vyběhla ven.

Přestože počasí bylo teplé, v obývacím pokoji hořel oheň v krbu.

Eris a Patrik seděli vedle sebe na pohovce. Vypadali nezvykle krotce a připomínali andílky na staré vánoční pohlednici.

Naproti nim se v oblíbeném kostkovaném houpacím křesle, zachumlaná v kostkovaném plédu, uvelebila samotná paní Kara. Stará madam dnes vypadala unaveně, jako po nějaké dlouhé a náročné cestě. Novinky, které se jim chystala oznámit, byly nejspíš velmi důležité.

Eris na příchod Kavé zareagovala vykulenými očima a mimoděk ji pohledem pokárala za zpoždění. Patrikův obličej se zkrivil – ovšem stejným způsobem vítal světlovlasou vědmu pokaždé.

Paní Kara jen mírně povytáhla obočí, čímž dávala najevo mírný nesouhlas. Kavé nechtěla přilévat olej do ohně, proto stručně pozdravila a rychle se usadila do křesla, na které ukázala paní domu. Koutkem oka zpozorovala, že beztvaré oko z obýváku zmizelo.

„Takže jsme všichni,“ pronesla zamyšleně paní Kara, „a můžeme začít naši malou poradu. Patriku, Eris...“ Kara své svěřence obdařila svým typickým pátravým pohledem, ze kterého obvykle všem naskočila husí kůže. Jako by tmavé pozorné oči staré vědmy měly hypnotický účinek. I když, nejspíš to tak i bylo.

„Svolala jsem vás,“ pokračovala za okamžik, „abychom si promluvili o našem dávném plánu. O cestě, kterou už několik let pečlivě připravujeme. Před třemi dny se moje naděje konečně naplnily. Naše rodina byla vybrána jako pozorovatel vám velmi dobře známé události za Evropské rodové společenství čar a magie. Doufám, že si uvědomujete, jaká zodpovědnost je tím na bedra vyslanců naší země kladena? V případě úspěšného výsledku expedice se tato událost rozkřikne a celý magický svět vtrhne do Čarodolu, jako kdysi tisíce lidí mířily do nově objevené Ameriky. A vy...“ paní Kara se krátce odmlčela. „Vy možná budete první, kdo vkročí na starodávnou zem.“

Kavé neuniklo, že Patrik pomalu vypjal hrud' a teď seděl napjatý jako struna, zatímco Eris se naopak schoulila a vmáčkla

